



de CUPcake  club

het geheime recept

MARION VAN DE COOLWIJK



Rare fratsen



WEETJE

Het allereerste cupcakerecept werd in 1828 in Engeland opgeschreven door

Eliza Leslie in haar kookboekje. Ze bakte kleine cakejes in een kopje (cup) voor bij de thee. Zo is de naam cupcake ontstaan.



‘Wat doe jij nou hier?’ Sep likt wat slagroom van zijn spatel. ‘Het is vier uur in de morgen.’

Zilver staat in haar pyjama in de deuropening van de bakkerij. Ze wiebelt met haar tenen in haar sloffen. ‘Ik kan niet slapen, pap.’ Ze kijkt om zich heen. ‘Is Boaz er nog niet?’

Haar vader schudt zijn hoofd. ‘Nee, die zal zo wel komen. Hij is altijd een beetje laat.’

Zilver loopt naar haar vader toe. ‘Mag ik meehelpen?’ Ze kijkt naar de werktafel. Daar liggen lange stroken cake. ‘Wat maak je?’

‘Slagroomstammen.’

‘Mmm, lekker.’ Zilver steekt haar vinger in de kom met slagroom. Een grote klodder slagroom wiebelt op haar wijsvinger. Dan valt de klodder op de tafel.

‘Hola, die slagroom heb ik nodig.’ Sep schuift de kom naar achteren. ‘En jij gaat naar bed, jongedame. Nog even slapen. Je moet straks naar school.’ ‘Maar pap...’

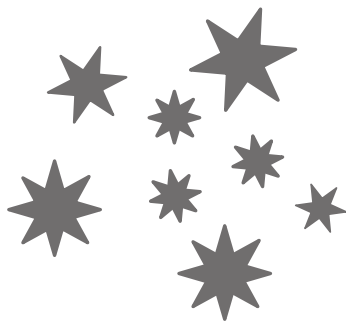
‘Nu!’ Sep kijkt streng.

Teleurgesteld draait Zilver zich om. Haar vader is in een niet zo goed humeur. Ze kan maar beter doen wat hij zegt. Als ze bij de deur is, hoort ze hem praten. Ze draait zich om en ziet dat hij aan het bellen is.

‘Je zou hier om vier uur zijn, Boaz. Het brood moet de ovens in. Het krentenbrood moet nog gekneet worden. En de bestelling van mevrouw De Jager moet om negen uur klaar zijn.’ Sep ijsbeert langs de bakkerstafel. ‘Niets mee te maken. Je werkt hier en dus ben je op tijd. Zo moeilijk is dat toch niet?’

Zilver leunt tegen de deurpost. Dat is al de derde keer deze week. Boaz is leerlingbakker. Hij zit op de bakkersschool. Hij werkt een paar dagen in de week in de bakkerij van haar vader. Zo leer je het vak.

Boaz wil graag bakker worden. Maar het lukt hem niet om vroeg op te staan. Bakkers moeten vroeg beginnen. Haar vader staat elke ochtend om drie uur



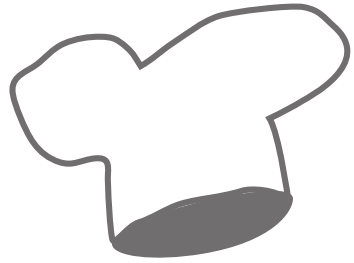
op om brood te bakken en taarten te maken. Die gaan dan diezelfde ochtend de winkel in, zodat de mensen vers brood en gebak kunnen kopen.

Zilvers ouders hebben een bakkerij met een winkel aan hun huis vast. Je kunt zo vanuit huis de winkel of de bakkerij in lopen. Zilver is vaak in de bakkerij. Het ruikt er zo lekker en ze vindt het fijn om haar vader te helpen. Haar ouders staan allebei in de winkel. Als het niet zo druk is, dan is mama thuis. En soms helpt Josje mee in de winkel. Ze is de oudste zus van Jan-Willem, haar overbuurjongen.

‘Weet je wat, Boaz?’ roept Sep door de telefoon. ‘Je hoeft helemaal niet meer te komen. Je bent ontslagen!’ Hij smijt zijn mobiel op de werktafel. Het apparaat schuift zo in de grote klodder slagroom. ‘Ook dat nog!’ Hij vist zijn telefoon uit de slagroom. Met zijn schort veegt hij hem schoon. ‘Die jongen moet maar een ander vak gaan leren.’ Zilver zegt niks.

Haar vader schudt zijn hoofd. ‘Nu zit ik met de gebakken peren. Hoe krijg ik alles op tijd klaar?’ Zilver grist een witte bakkersjas van de kapstok en trekt die aan over haar pyjama. ‘Ik maak de taarten af, dan kun jij de broden bakken.’ De toon

in haar stem maakt dat haar vader niet tegensputtert. Ze pakt een witte muts en zet die op haar hoofd. Behendig propt ze al haar haren in de muts. 'Zeg maar wat ik moet doen.' Zilver wijst naar de cakestroken. 'Slagroom erop?'

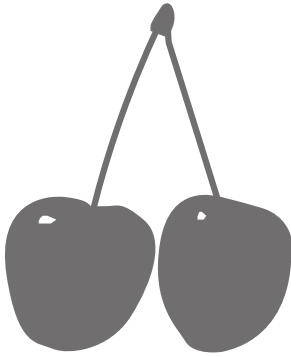


Haar vader knikt. 'Zeven slagroomstammen, drie lagen, nootjes rondom en fruit bovenop. Mevrouw De Jager wil geen chocoladeblaadjes.'

Zilver lacht. 'Oké, het komt allemaal goed, pap.' Terwijl haar vader naar de ovens loopt en de platen met brooddeeg erin schuift, pakt Zilver de kom met slagroom. Met een spatel schept ze er wat slagroom uit. Ze smeert de room op de eerste strook cake. Een laag van precies één centimeter. Zilver heeft al geteld dat er 21 cakestroken zijn. Zeven taarten van drie lagen cake is 21. Gewoon de tafel van zeven. Of de tafel van drie. Dat blijft hetzelfde. Keersommen kun je omdraaien. Plus-sommen ook, maar min-sommen niet. Ze smeert zeven stroken in met slagroom.

Dan pakt ze een lege strook cake en legt die op de laag slagroom. Cake, slagroom, cake. Het wordt





al een echte taart. Zilver legt op alle lagen slagroom een strook cake. Nu kan ze weer slagroom smeren. Voorzichtig, want de taarten mogen niet inzakken. Eindelijk kan ze de laatste laag cake erop leggen.

Ziezo, zeven mooie slagroomstammen. Maar ze zijn nog wel wat kaal.

Eerst de nootjes. Ze smeert de taarten rondom in met een dun laagje slagroom. Dan pakt ze de schaal met nootjes. Ze veegt haar handen schoon en pakt een handvol nootjes. Voorzichtig duwt ze de nootjes tegen de zijkant van de taart aan. De nootjes blijven plakken in de slagroom.

Even later kijkt Zilver tevreden naar het resultaat. 'Nu de bovenkant versieren,' mompelt ze.

Behendig schept ze wat slagroom in een spuitzak. Ze draait de bovenkant dicht en draait net zolang door tot er slagroom uit het tuutje komt. Ze weet hoe een slagroomspruit werkt. Dat heeft ze geleerd van haar vader. Een mooie toef slagroom belandt op de eerste slagroomstam. En nog één, en nog één. Drie prachtige toefjes room.

Zilver bijt op het puntje van haar tong. Dit is heel precies werk. Op alle slagroomstammen spuit ze drie toefjes. Het lukt! Opgelucht haalt ze adem. Nu alleen het fruit nog.

Ze loopt naar de koeling en pakt een schaal met gesneden stukjes fruit. Ananas, kiwi, kersen, appel, peer. Hoe zal ze het doen?

Terwijl haar vader met een grote bak krentendeeg achter haar langs loopt, duwt Zilver in alle toefjes slagroom een schijfje kiwi.

‘Gaat-ie goed?’ Sep kijkt tevreden. ‘Maak je ze niet te lekker? Straks moet ik jou nog in dienst nemen, omdat de klanten jouw taarten zo lekker vinden.’

‘Ik wil later ook bakker worden,’ zegt Zilver. ‘Of nee, geen bakker. Broden bakken vind ik saai. Ik wil taartenbakker worden.’ Zilver stopt een kers in haar mond. ‘Kan dat ook?’

‘Jazeker,’ zegt haar vader. ‘Dat noem je een patissier.’

‘Een wat? Pa-tie-siejee?’

‘Dat is Frans voor taartenbakker.’

‘O, nou... ik wil gewoon taartenbakker worden. Of eigenlijk cupcakebakker.’ Ze kijkt naar haar vader. ‘Is daar ook een moeilijk woord voor?’



‘Nee, niet dat ik weet. Cupcake is een Engels woord.’

‘Dat wil ik dus.’ Zilver duwt een schijfje appel in de slagroom. ‘Taarten zijn zo groot en altijd hetzelfde. Cupcakes niet. Die zijn elke keer anders.’

‘Cupcakes zijn leuk voor kinderen,’ zegt haar vader. ‘Om zelf thuis te maken. Maar voor een bakker als ik zijn cupcakes niets. Daar zitten mijn klanten niet op te wachten.’

‘Waarom niet?’ Zilver draait zich om. ‘Cupcakes zijn leuk en lekker. Wedden dat de mensen ze gaan kopen als je ze in de etalage zet?’

Sep schudt zijn hoofd. ‘Ik wed niet op de vroege ochtend.’ Hij geeft Zilver een knipoog. ‘Maak die slagroomstammen nu maar af. Dan kun je mij nog even helpen met de koekjes. En de broden moeten ook de winkel in.’

Tegen zeven uur zitten Zilver en Sep in de keuken aan het ontbijt. Ze hebben hard gewerkt, maar het is allemaal gelukt. De broden liggen in de schappen. De taarten voor mevrouw De Jager staan klaar. De koekjes zijn ingepakt. En de krentenbroden liggen op de toonbank. Over een halfuur gaat de winkel open.



Mama schuift een gebakken ei op het bord van Zilver. 'Dus jij hebt papa geholpen?'

Zilver grist een boterham uit de mand en knikt. 'Het ging hartstikke goed, mam.' Ze kijkt naar Sep. 'Morgen weer?'

'Niets daarvan, jongedame,' zegt haar vader. 'Morgen blijf jij lekker in bed liggen.'

'Maar pap, ik...'. Er krabbelt iets aan Zilvers been en ze schuift haar stoel naar achteren. 'Hee, kleine Pippie. Wil jij ook een stukje brood?' Zilver pakt het poesje op en zet het op haar schoot.

'Pippie mag geen brood, hoor,' zegt haar moeder. Zilver knikt. 'Heb jij al eten gehad?' Ze duwt haar gezicht in de zachte vacht van Pippie. Maar het poesje geeft zich niet zomaar gewonnen.

Vliegensvlug glipt hij uit de omarming van Zilver en schiet de tafel op.

Voordat Zilver iets kan doen, likt hij aan het eigeel van haar ei.

'Foei, Pippie! Dat mag niet.' Ze pakt Pippie op en zet hem



op de grond. ‘Stoute Pippie!’

Het poesje piept en rent de keuken uit.

‘Je hebt een poesje met pit uitgekozen, Zilver,’ zegt haar vader en hij lacht. ‘Past wel een beetje bij jou.’

‘Hij was de grappigste,’ zegt Zilver. Ze denkt terug aan het moment dat ze voor het nest met kittens stond en er eentje mocht uitkiezen voor haar verjaardag. Wel een uur lang had ze naast de mand van de moederpoes gezeten. Moeilijk, hoor. De ene kitten had een mooie vacht. De andere had lieve ogen. Maar er was er eentje die echt opviel. Brutaal rende hij op Zilver af en begon haar kopjes te geven. Telkens als ze hem wilde aaien, rende hij weer naar zijn moeder. Het was een grappig spel. Zilver was meteen weg van dit geinige poesje.

‘En de ondeugendste,’ zegt haar vader met een knipoog. ‘Als je maar goed oplet dat Pippie nooit in de bakkerij komt.’

‘Jaha.’ Zilver schuift haar bord naar achteren. Dat ei hoeft ze niet meer. Ze neemt wel een boterham met hagelslag. ‘Dat weet ik nou wel, hoor.’

‘Het is heel belangrijk dat...’

‘...dat de bakkerij vrij van kattenharen is,’ vult

Zilver aan. 'Dat heb je al honderd keer gezegd, pap.'



'En nu eten, je moet zo naar school. Je hebt hard gewerkt.'

'Ik vind het geen fijn idee dat Zilver al zo vroeg aan het werk is,' zegt mama. 'Was dat nou nodig?'

Sep kijkt op. 'Boaz was er weer niet. Ik heb hem ontslagen.'

'Wat?' roept mama.

'Bakker worden is niets voor hem. Elke ochtend moet ik hem uit bed bellen. Dat is toch geen doen?'

'Maar zijn school dan?'

'Ik bel zijn leraar wel op om het uit te leggen.'

'En nu?' Mama kijkt bezorgd. 'Komt er een nieuwe? Ik wil niet dat Zilver elke ochtend...'

'Voorlopig even niet,' antwoordt haar man. 'En maak je geen zorgen. Ik red het wel in mijn eentje. Ik sta gewoon wat vroeger op.'

'Maar...' Mama kijkt naar Zilver. 'Hoe moet het nu met Zilvers feestje?'

Zilver schrikt. Dat is waar. Haar feestje is woens-

dag. Melina, Sara, Amy en Jan-Willem komen en ze zouden een taart gaan bakken in de bakkerij. Samen met Boaz. Hij zou hen helpen.

Haar vader haalt zijn schouders op. 'Dan gaat ze naar de film. Er draait vast wel iets voor kinderen.'

Zilver laat haar boterham vallen. 'Ik wil niet naar de film. Ik wil een taart bakken.'

'Naar de film is toch ook leuk?'

'Maar het stond op mijn uitnodiging,' roept Zilver. 'De hele klas weet dat we in de bakkerij iets lekkers gaan maken. Het is stom als het opeens niet doorgaat.'

'Soms gaan dingen anders in het leven.'

'Je hebt het beloofd!'

'Het spijt me, liefje. Maar het kan niet. Ik sta in de winkel. Woensdagmiddag is het extra druk.

Jullie mogen niet zonder toezicht de bakkerij in om een taart te bakken. Taarten hebben aandacht nodig en de juiste ingrediënten. Daar moet een bakker bij zijn, anders mislukt het. Dat wil je toch ook niet?'



‘Nee!’

‘Nou dan. Het is echt beter als je woensdag iets anders gaat doen. Een taart bakken is echt veel te hoog gegrepen voor kinderen.’

‘Dat is niet eerlijk!’ Zilver balt haar vuisten. ‘Ik heb je vanmorgen toch ook goed geholpen? Ik heb zeven taarten gemaakt.’

Sep schudt zijn hoofd. ‘Die waren al bijna klaar. En trouwens, dat waren slagroomstammen. Dat is heel wat anders dan een taart.’

‘Nou en? Ik zie het verschil niet.’ Zilver voelt haar hart bonzen. ‘Behalve dan dat de één rond is en de ander langwerpig.’

‘Een taart bakken vraagt vakmanschap,’ legt haar vader uit. ‘Dat doe je niet even zomaar. Echt, Zilver... dat kunnen kinderen niet alleen.’

Zilver bijt op haar lip. ‘En cupcakes?’ Ze zit nu rechtop.

‘Cupcakes?’ Haar vader kijkt verbaasd.

‘Ja, cupcakes.’

‘Wat bedoel je?’

‘Nou, zoals ik het zeg. Mogen kinderen wel cupcakes bakken? Je zei vanochtend zelf dat cupcakes voor kinderen waren.’

‘Eh... ja, dat is waar. Maar...’



‘Nou, dan is het probleem opgelost.’ Zilver kijkt triomfantelijk. ‘We gaan woensdag cupcakes bakken in de bakkerij.’

Haar vader legt zijn mes neer. ‘Zilver, luister nou eens even.’

‘Ik weet hoe ik beslag moet maken,’ valt Zilver haar vader in de rede. ‘Ik koop papieren bakjes en versierdingetjes. En in de bakkerij zijn ook nog genoeg spulletjes. Jippie! We gaan cupcakes maken op mijn feestje.’

Haar vader zwijgt.

Zilver houdt vol. ‘Jij wilt toch ook dat mijn feestje leuk wordt?’

‘De bakkerij is geen speelplaats,’ mompelt haar vader.

‘We doen echt voorzichtig, pap. En als de cupcakes klaar zijn, doe jij ze in de oven, dus het is niet gevaarlijk.’

‘Ik vind het een goed idee,’ zegt mama. Ze kijkt naar haar man. ‘En ik vraag Josje om je te helpen in de winkel, dan kun je af en toe even de bakkerij in lopen om te kijken of het goed gaat.’

‘We zullen heel voorzichtig zijn met alle spullen en niet rennen.’ Zilver kijkt gespannen naar haar vader. ‘En ook alles weer netjes opruimen.’

Sep fronst zijn wenkbrauwen. 'Hmm, nou... vooruit dan.'

Zilver vliegt haar vader om zijn hals. 'Het wordt echt superleuk!'

'Ja, ja. Maar beloof me dat je geen rare fratsen uithaalt.'

'Rare fratsen?' Zilver trekt een onschuldig gezicht. 'Dat doe ik toch nooit?!'



Een feestje met JW



WEETJE

De grootste cupcake ooit is gemaakt
op 2 november 2011 in Amerika en woog
1.176,6 kilo.



‘Komen jullie?’ Zilver heeft haar schooltas vast. Ze wacht op haar vriendinnen. Ze heeft haar jas al aan en wiebelt ongeduldig heen en weer. Het is woensdagmiddag en de school gaat uit. Amy en Melina staan bij de kapstok en trekken net hun jas aan. Sara komt de klas uit gelopen. Ze geeft de juf een hand. ‘Tot morgen, juf!’

‘Tot morgen, dames. Veel plezier bij Zilvers feestje.’ De juf geeft Zilver een knipoog. ‘Ik ben benieuwd wat jullie gaan maken in de bakkerij.’

‘Ik ook,’ zegt Amy.

Zilver zwijgt. Het moet een verrassing blijven.

‘Misschien wel taart,’ roept Melina.

‘Of soesjes,’ zegt Sara. ‘Met chocola.’

De juf lacht. ‘Jammer dat ik geen uitnodiging heb gekregen van je. Ik ben dol op taart en soesjes.’

Even later lopen de vier vriendinnen over het schoolplein in de richting van Zilvers huis.

‘Komen er nog meer?’ vraagt Melina. Ze springt over een plas maar komt met haar hak nog net in

het water terecht. Een grote donkere klodder verschijnt op haar broekspijp.

‘Hee, kijk je uit!’ roept Sara. Ze kijkt naar haar legging, waarop nu een paar natte spetters te zien zijn.

Melina haalt haar schouders op. ‘Het is maar water.’

‘Water? Prut zul je bedoelen.’ Sara gaat sneller lopen en zorgt dat ze een eind bij Melina uit de buurt blijft. ‘Waarom moet jij altijd moeilijk doen?’ roept ze. ‘Je kunt toch ook om die plas heen lopen?’



‘Dat is saai.’ Melina rent naar het schoolhek en springt eroverheen.

‘En saai is niet leuk,’ roept ze triomfantelijk.

‘Nou, wie komen er nog meer?’ herhaalt Melina haar vraag.

‘Alleen Jan-Willem nog,’ antwoordt Zilver.

‘Je buurjongen?’

‘Overbuurjongen. Hij woont schuin tegenover ons. En hij zit in het lokaal tegenover dat van ons.’

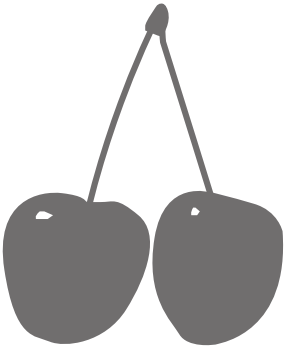
‘Gezellig!’ Sara giechelt. ‘JW is geinig.’

'JW?' herhaalt Amy op vragende toon.

'Ja, Jan-Willem... JW.'

'Hoe kom je daar nou bij?'

Sara haalt haar schouders op. 'Dat is cool. Mijn vader heet Jean-Paul en die noemen we JP.'



'Hmm, en hoe noemen ze jou dan?' vraagt Amy. 'S?'

'Nee, tuurlijk niet. Alleen bij dubbele namen doe je dat.'

'Ik vind het raar,' mompelt Melina.

Ze lopen het schoolplein af en steken de straat over. Zilver woont niet zo heel ver bij de school vandaan.

'Speel je nog met Jan-Willem?' vraagt Melina.

'JW,' verbetert Sara haar vriendin. 'Speel je nog met JW!'

'Niet echt,' antwoordt Zilver. 'Maar zijn ouders en mijn ouders zijn vrienden, dus...'

'Dat is toch geen reden om hem op je feestje te vragen?' reageert Melina.

Zilver haalt haar schouders op. 'Ik ben ook altijd op zijn feestje. Niet dat dat de laatste keer leuk was. Maar mijn moeder vindt dat ik het niet kan

maken om hem niet te vragen.'

'Eentje moet de eerste zijn, toch?' Melina grijnst. 'Anders komen jullie straks in het bejaardenhuis nog op elkaars feestje.'

'Misschien vindt hij het wel niet leuk vandaag,' zegt Amy. 'Hij is de enige jongen!'

'O,' zegt Zilver. 'Hij heeft vier zussen, dus hij is wel wat gewend.' Amy is drie maanden geleden in de buurt komen wonen en kent nog niet iedereen. De dag dat ze in de klas werd voorgesteld door de juf, herinnert Zilver zich nog goed. Zilver had haar vinger opgestoken toen de juf vroeg wie Amy wegwijs wilde maken op school. Samen hadden ze door de school gelopen. En in de pauze was Amy bij haar en haar vriendinnen gebleven. Het klikte direct met Sara en Melina. Nog diezelfde middag waren ze alle drie met Amy meegegaan naar huis. Amy's moeder had hen uitgenodigd. Ze vond het fantastisch dat Amy al zo snel vriendinnen had gemaakt. Vanaf die tijd hoorde Amy er helemaal bij.

'Vier zussen?' Amy kijkt verrast.

Melina springt over een hondendrol heen. 'Misschien komt hij wel omdat zijn moeder zegt dat het niet netjes is om een uitnodiging te weigeren.'

Ze kijkt achterom en trekt een vies gezicht.

‘Ik vind het wel leuk dat hij komt.’ Sara gooit haar haar naar achteren. ‘Als ik het had geweten, had ik iets anders aangedaan.’

‘Hoezo?’ vraagt Amy.

Zilver schiet in de lach. ‘Sara, hou op! Jan-Willem is...’

‘JW!’ verbetert Sara.

‘JW is gewoon een buurjongen.’

‘Een leuke buurjongen, toch? Vorig jaar was hij heel grappig. Ik hou van grappige jongens.’

‘Je gaat je niet uitsloven, hoor!’

‘Ik?’ Sara schudt haar hoofd. ‘Dat doe ik toch nooit?’

Aan de overkant van de straat is de bakkerij. Zo te zien is het druk in de winkel. Allebei haar ouders staan achter de toonbank. Zilver steekt als eerste over. Ze ziet door de etalageruit heen dat haar moeder door de tussendeur het huis in gaat. Haar vader zwaait. Zilver zwaait terug. Even later doet haar moeder de voordeur open. ‘Ha, dames! Daar zijn jullie.’

Pippie rent enthousiast tussen alle benen door. De meiden zeggen Zilvers moeder gedag en gaan naar binnen.

‘Aah, wat is-ie lief,’ roept Amy.

Ze wil Pippie aaien, maar het dier springt weg. Terwijl Zilvers vriendinnen Pippie proberen te aaien, wijst Zilvers moeder op haar horloge. ‘Het is beredruk in de winkel. Is het goed dat jullie je heel even alleen vermaken?

Ik ben over een kwartiertje terug.

Neem lekker wat te drinken. Ik ga zo pannenkoeken voor jullie bakken.’

Nog voordat Zilver iets kan zeggen, is haar moeder verdwenen.

‘Mmm, pannenkoeken,’ zegt Amy. ‘Ben ik dol op.’

Pippie rent de kamer in en de meiden trekken hun jas uit. Sara haalt een cadeau uit haar tas en geeft het aan Zilver. ‘Gefeliciteerd!’

Zilver neemt het pakje aan en loopt de kamer in. Melina en Amy pakken ook hun cadeau en volgen.

‘Ik hoop dat je het leuk vindt,’ zegt Sara met een grijns.

Zilver trekt het cadeaupapier los. Ze staart naar



de sieradendoos die vol zit met glitterstenen, hangers, haakjes en kralen. 'Ooo, super!' Ze haalt de doos uit het papier. 'Te gek, Saar! Hier kan ik heel veel sieraden mee maken.'

Melina doet een stap naar voren. 'Hier, deze is van mij.'

Zilver pakt het kleine, ronde pakje aan. 'Het voelt zacht.'

'Maak maar open.'

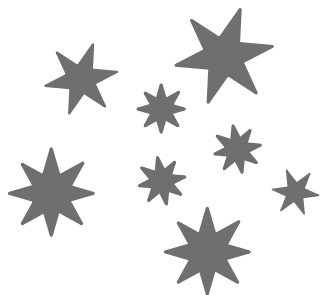
Nieuwsgierig maakt Zilver het cadeau open. 'Een T-shirt. Wat mooi!' Zilver houdt een roze shirt omhoog, waarop de afbeelding van een zwart paard is gedrukt.

'Het is een pyjama,' legt Melina uit.

Zilver houdt het shirt voor haar lichaam. 'Of een jurk.'

De meiden lachen en Amy geeft nu ook haar cadeau. 'Als je het niet leuk vindt, mag je het ruilen,' zegt ze zacht. Met een schuin oog kijkt ze naar de sieradendoos en het paardenshirt. 'Ik vind het zelf heel leuk.'

Even later staren ze naar een speelgoedhondje. Er



zit een halsband om zijn nek met een riem eraan. 'Een knuffel?' Zilver trekt een fronsend gezicht. 'Is Zilver daar niet een beetje te oud voor?' mompelt Sara.

Zilver zet de hond op de tafel. 'Hij is wel lief.'

Amy doet een stap naar voren. 'Hij kan blaffen en lopen.'

'Echt?'

Amy tilt de hond op en draait aan de knop. Als ze de hond weer neerzet bewegen zijn poten en loopt het dier vooruit. Zijn kop gaat heen en weer en ze horen geblaf. 'Waf, waf, waf!'

'Aaah, wat schattig!' roept Zilver. Ze zet de hond op de grond en pakt de riem vast. De hond schuift langzaam door de kamer. Zijn geblaf lijkt net echt.

'Vind je het wel leuk?' Amy kijkt vragend.

Zilver lacht. 'Heel leuk.' Ze trekt de hond naar zich toe en zet hem uit. 'Nu kan ik in mijn nieuwe jurk, met sieraden om mijn hond uitlaten.'

'Als je dat durft!' roept Melina.

'Zilver durft alles,' roept Sara. 'Toch?'

Zilver lacht geheimzinnig. 'Wie weet!'

Op dat moment springt Pippie boven op de speelgoedhond. Ze piept en krabt. Grote plukken

haar dwarrelen op de grond.

‘Hee, Pippie. Niet doen!’ Zilver trekt het poesje naar zich toe, maar Pippie is in paniek en krabt met haar pootjes over Zilvers arm. ‘Au!’ Van schrik laat ze Pippie los. Het dier schiet onder de bank en blijft daar plat op de grond liggen.

‘Je bloedt,’ roept Amy. Ze wijst op de lange kras op Zilvers arm.

‘Lekker beestje,’ zegt Sara.

‘Ze was bang,’ zegt Zilver.

‘Ze was gewoon jaloers,’ roept Melina. ‘Jaloers op die speelgoedhond.’

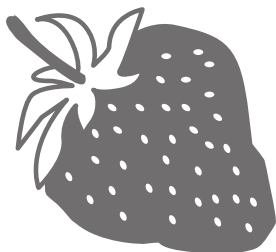
Zilver veegt de druppel bloed van haar arm. ‘Het valt mee.’ Ze loopt naar de keuken. ‘Iemand iets drinken?’ Ze pakt vier glazen en opent de koelkast. ‘We hebben limonade, cola, sinas en appelsap.’

‘Ik wil wel sinas,’ roept Melina.

Net als Zilver het glas wil volschenken, gaat de bel.

‘Ik doe wel open,’ roept Sara en ze rent naar de voordeur. Haar stem galmt door tot in de keuken.

‘Ha, JW!’



Zilver, Melina en Amy kijken elkaar veelbetekend aan. Ze luisteren hoe Sara Jan-Willem binnenlaat. 'Ik ben Sara, ken je mij nog?'

Er klinkt wat gemompel.

'Ze slooft zich uit,' fluistert Melina.

'Is Zilver er ook?' De stem van Jan-Willem klinkt vragend.

'Eh... ja, in de keuken.' Sara komt als eerste aangelopen. 'Het is Jan-Willem.'

'Dat hadden we al gehoord,' zegt Zilver. Ze steekt haar hand op. 'Hoi.'

'Hoi!' Jan-Willem overhandigt haar een cadeau. 'Gefeliciteerd.' Hij kijkt vluchtig naar Melina en Amy. 'Komen er nog meer?'

Zilver schudt haar hoofd. 'Nee, we zijn compleet.' Jan-Willem probeert te glimlachen, maar het lukt niet echt.

Sara slaat haar arm om hem heen. 'Het wordt vast heel gezellig, JW.'

Jan-Willem kijkt op. 'JW?'

'Ja, zo noemen we jou. JW is lekker hip. Veel beter dan dat duffe Jan-Willem.'

'En bedankt!' Jan-Willem doet een stap naar voren, zodat de arm van Sara van zijn schouders glijdt. 'Misschien dat we jou dan Saartje kunnen

noemen? Veel hipper dan dat duffe Sara.’
Zilver schiet in de lach en ook Melina en Amy kunnen zich niet inhouden.
‘Saartje...’ roept Zilver. ‘Klinkt eigenlijk best lief.’
‘Ik ben niet lief,’ broemt Sara.
‘Dan noemen we je Saar,’ zegt Jan-Willem. ‘Dat klinkt stoer.’
‘Ik heet Sara!’ zegt Sara.
‘En ik heet Jan-Willem,’ zegt Jan-Willem.
Zilver houdt het cadeau omhoog. ‘Wat zou hier nou in zitten?’ Ze schudt het cadeau heen en weer. Ze hoort iets rammelen. De aandacht is afgeleid en iedereen staart naar het pakje.
‘Voorzichtig,’ roept Jan-Willem. ‘Het kan stuk.’
Zilvers ogen schitteren. ‘Is het van glas?’
Jan-Willem zegt niets.
Langzaam maakt Zilver het cadeau open. ‘Oooo, ik zie het al.’ Ze trekt het papier er verder af en dan kan iedereen het zien.
‘Een toverbol,’ roept Amy.
Zilver houdt de glazen bol omhoog en schudt hem zachtjes heen en weer. Witte sneeuwvlokken dwarrelen in de bol rond. De huisjes op de grond worden langzaam bedekt met een witte laag.
‘Vind je hem mooi?’ vraagt Jan-Willem.

‘Heel mooi.’ Zilver doet een stap naar voren en geeft Jan-Willem een kus op zijn wang. ‘Dankjewel.’

Wat verlegen staart Jan-Willem naar de bol. ‘Ze hadden er ook nog eentje met glitters en muziek, maar ik vond deze beter bij jou passen.’

‘Wil je ook op mijn feestje komen?’ vraagt Sara. ‘Zo’n toverbol wil ik ook wel.’

Jan-Willem lacht. ‘Wanneer ben je jarig?’

‘Net geweest.’ Sara grijnst. ‘Maar... dan heb je bijna een heel jaar om een mooie te vinden.’

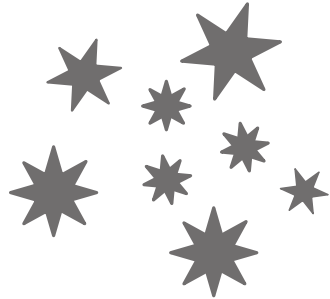
‘Is goed.’ Jan-Willem kijkt naar Amy. ‘Jou ken ik nog niet, toch?’

Amy kijkt verlegen. ‘Nee, ik woon hier nog maar pas.’

Jan-Willem steekt zijn hand uit. ‘Ik ben...’ Hij kijkt naar Sara. ‘Jan-Willem, maar jij mag JW zeggen.’

Amy geeft Jan-Willem een hand. ‘Dag JW, ik ben Amy.’

Sara geeft Jan-Willem een duw. ‘Dat is flauw.’



Waarom mag zij jou wel JW noemen en ik niet?’
‘Maak je niet druk,’ zegt Zilver. ‘Jan-Willem neemt altijd iedereen in de maling.’
‘JW,’ verbetert Jan-Willem haar. ‘Vanaf nu heet ik JW.’ Hij geeft Sara een knipoog. ‘Best stoer, toch?’
‘Wil je wat drinken?’ Zilver pakt een vijfde glas en even later zitten ze aan tafel.
‘Wat gaan we nou maken straks?’ Melina klinkt ongeduldig. ‘Taart?’
Zilver schudt haar hoofd. ‘Nee, geen taart.’
‘Soesjes?’ roept Sara.
‘Nee, ook geen soesjes.’
‘Krentenbollen,’ zegt Jan-Willem.
Zilver lacht. ‘Nee, ook geen krentenbollen.’
‘Cake?’ vraagt Amy.
‘Warm.’
‘Warme cake,’ roept Melina en ze schiet in de lach.
Zilver beweegt haar hoofd heen en weer. ‘Bijna goed.’
‘Cupcakes?’ Amy zegt het aarzelend.
‘Geraden!’ Zilver straalt. ‘We gaan cupcakes maken.’
‘Toppie,’ roept Melina. ‘Daar ben ik goed in. Van

die stoere chocoladecakejes met slagroom.'

Jan-Willem schuift op zijn stoel heen en weer. 'Cupcakes... zijn dat die kleine, ronde cakejes in een papiertje?'

'Ja,' legt Sara uit. 'En dan helemaal versierd met leuke bling-blingdingetjes. Glitters, spikkels, hartjes en sterretjes. Ik maak ze thuis wel eens.'

Zilver ziet dat haar vriendinnen het een goed plan vinden. Maar Jan-Willem kijkt niet blij.

'Je kunt ze helemaal versieren zoals jij dat wilt,' legt Zilver uit. 'Met stoere kleuren, lekkere snoepdingen of met marsepein.'

'Dus je hoeft geen glitters, hartjes en spikkels te gebruiken?'

'Welnee, je mag doen wat je zelf wilt. In de bakkerij hebben we allemaal spullen om de cupcakes te versieren.'

Sara legt haar hand op de arm van Jan-Willem. 'Ik help je wel, hoor, JW.'

'Of dat nou zo'n goed idee is,' mompelt Melina en ze geeft Zilver een knipoog.

